

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (ketvirtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. gruodžio 15 d.*

Byloje T-33/01

Infront WM AG, kurios ankstesnis pavadinimas buvo *KirchMedia WM AG*, įsisteigta Ciūge (Šveicarija), atstovaujama advokatų C. Lenz, A. Bardong ir *solicitor* E. Batchelor, vėliau C. Lenz, *solicitor* E. Batchelor ir *solicitor* R. Denton, *barrister* F. Carlin, QC M. Clough, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujamą K. Banks, M. Huttunen, padedamų QC J. Flynn, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovė,

* Proceso kalba: anglų.

palaikomą

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos iš pradžių J. Collins, vėliau – R. Caudwell, galiausiai M. Berthell, padedamo QC K. Parker, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Europos Parlamento, atstovaujamo C. Pennera ir M. Moore, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos A. Lopes Sabino ir M. Bishop,

įstojusių į bylą šalių,

dėl tariamo Komisijos sprendimo, priimto taikant 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvos 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, p. 23), iš dalies pakeistos 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, p. 60), 3a straipsnį, panaikinimo,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(ketvirtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Legal, teisėjai P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka ir V. Vadapalas,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. liepos 7 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

- ¹ 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų trans-

liavimu, derinimo (OL L 298, p. 23) buvo priimta remiantis Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties 57 straipsnio 2 dalimi (po pakeitimo – EB 47 straipsnio 2 dalis) ir Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties 66 straipsniu (dabar – EB 55 straipsnis). Ši direktyva buvo pakeista 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, p. 60).

- 2 Pakeista Direktyva 89/552 nustato televizijos programų transliavimo bendrojoje rinkoje teisinį pagrindą. Jos pirmasis tikslas yra palengvinti laisvą transliuojamų televizijos programų judėjimą Europos bendrijoje numatant minimalias nuostatas, kurias turi priimti valstybės narės, taip užtikrindamos, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai jų laikysis.

- 3 Direktyvos 97/36 18–21 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(18) kadangi svarbu, kad dėl teisės į informaciją valstybės narės galėtų imtis apsaugos priemonių ir užtikrinti visuomenei plačias galimybes sužinoti apie televizijos nušviečiamus šalyje ar už jos ribų vykstančius visuomenei itin reikšmingus įvykius – olimpines žaidynes, pasaulio futbolo taurės ar Europos futbolo čempionato varžybas; kadangi siekdamos šio tikslo valstybės narės išlaiko teisę imtis Bendrijos teisės aktams neprieštaraujančių priemonių, kad galėtų reguliuoti išimtinės jų jurisdikcijai priklausančių transliuotojų teises retransliuoti tokius renginius; (Pataisytas vertimas)

(19) kadangi yra būtina taip sutvarkyti Bendrijos struktūrą, kad būtų galima išvengti potencialaus teisinio netikrumo bei rinkos iškreipymų ir suderinti

laisvą televizijos paslaugų judėjimą su poreikiu neleisti apeiti nacionalines priemones, skirtas teisėtų bendrų interesų apsaugai;

- (20) kadangi labai svarbu šioje direktyvoje pateikti nuostatas, susijusias su transliuotojų naudojimosi išimtinėmis retransliavimo teisėmis, kurias jie galėjo nusipirkti, kad nušviestų kitos valstybės narės, o ne tos, kurios jurisdikcijai transliuotojai priklauso, visuomenei itin reikšmingus įvykius, ir kadangi, siekiant išvengti spekuliacinio teisių pirkimo, kai norima apeiti nacionalinius įstatymus, yra būtina tas nuostatas taikyti sutartims, pasirašomoms po šios direktyvos paskelbimo, bei įvykiams, vykstantiems po jos įgyvendinimo dienos, ir kadangi tais atvejais, kai iki šios direktyvos priėmimo pasirašytos sutartys yra atnaujinamos, jos yra laikomos naujomis sutartimis; (Pataisytas vertimas)
- (21) kadangi itin reikšmingi visuomenei įvykiai šioje direktyvoje turėtų atitikti tam tikrus kriterijus, t. y. jie turėtų būti ypatingi, visą Europos Sąjungos visuomenę arba atskiros valstybės narės visuomenę, arba ženklią atskiros valstybės narės visuomenės dalį dominantys renginiai, kuriuos iš anksto rengia organizatoriai, turintys teisinę galią parduoti su tuo renginiu susijusias teises“.

4 Pagal pakeistos Direktyvos 89/552 (toliau – direktyva) 1 straipsnį:

- „a) „televizijos programų transliavimas“ – tai pirminis koduotas ar nekoduotas kabeliu arba eteriu televizijos programų perdavimas visuomenei, įskaitant

palydovines ryšių priemonės. Jos apima ir vienos televizijos stoties programų perdavimą kitai, kad ši retransliuotų jas žiūrovams, tačiau neapima tokių siuntimo paslaugų kaip telekopijos, elektroniniai duomenų bankai ar panašaus pobūdžio paslaugos, kai atskiru prašymu yra pateikiama kokia nors informacija ar kitokie pranešimai;

- b) „transliuotojas“ – tai fizinis ar juridinis asmuo, kuris prisiima redakcinę atsakomybę dėl televizijos programų plano sandaros pagal a punkto nuostatas ir kuris pats perduoda transliuojamas programas arba jam jas perduoda trečiosios šalys“.

5 Direktyvos 3a straipsnis nustato:

„1. Kiekviena valstybė narė gali imtis Bendrijos teisės aktus atitinkančių priemonių, kad užtikrintų, jog jos jurisdikcijai priklausantys transliuotojai, pasinaudodami išimtinė teise, įvykių, laikomų itin reikšmingais tos valstybės narės visuomenei, neretransliuotų taip, kad žymi tos valstybės narės gyventojų dalis negalėtų matyti tokių tiesiogiai transliuojamų ar įrašytų laidų, kurias transliuoja nepriklausoma televizija. Jei taip atsitinka, tokia valstybė narė sudaro numatomų valstybinių ar nevalstybinių įvykių, kuriuos ji laiko itin reikšmingais visuomenei, sąrašą. Sąrašas turi būti sudaromas aiškiai, nedviprasmiškai ir tinkamu laiku. Atlikdama šį darbą, valstybė narė taip pat nusprendžia, ar tuos renginius visus arba jų dalį bus galima matyti tiesiogiai transliuojamus, arba, jei to reikėtų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenės labui, bus rodomas viso renginio ar jo dalies įrašas. (Pataisytas vertimas)

2. Valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai apie priemones, kurių jos ėmėsi ar ketina imtis pagal 1 dalį. Per tris mėnesius nuo pranešimo dienos Komisija patikrina, ar tos priemonės nepažeidžia Bendrijos teisės aktų, ir praneša apie jas

kitoms valstybėms narėms. Ji taip pat turi sužinoti komiteto, įsteigto pagal 23a straipsnio nuostatas, nuomonę. Paskui informacija apie taikomas priemones yra paskelbiama (Oficialiajame leidinyje), ir ne rečiau kaip kartą per metus paskelbiamas bendras valstybėse narėse taikomų priemonių sąrašas.

3. Valstybės narės, taikydamos tinkamas priemones ir vadovaudamosi savo teisės aktais, užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai nesinaudotų po šios direktyvos paskelbimo dienos nusipirktomis išimtinėmis teisėmis tokiu būdu, kad nemaža kitos valstybės narės gyventojų dalis nebegalėtų matyti ankstesnėse dalyse apibūdintų tos kitos valstybės narės visų ar dalies tiesiogiai transliuojamų įvykių arba, jei to reiktų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenės labui, visų ar dalies vėliau transliuojamų įrašų, kuriuos valstybė narė apibūdina pagal 1 dalį.“

6 Pagal direktyvos 23a straipsnio 1 dalį:

„Įsteigiamas Komisijos globojamas ryšių komitetas. Jį sudaro kompetentingų valstybių narių institucijų atstovai. Komitetui pirmininkauja Komisijos atstovas, ir komitetas susirenka arba jo iniciatyva, arba valstybės narės delegacijos prašymu.“

Faktinės bylos aplinkybės

7 *Kirch Media GmbH & Co. KGaA*, kurios ankstesnis pavadinimas buvo *TaurusFilm GmbH & Co.*, ir *KirchMedia WM AG*, tapusi *Infront WM AG*, įsigyja, valdo ir

prekiauja sporto įvykių transliavimo teisėmis ir paprastai perka šias teises iš pripažinto sporto įvykio organizatoriaus. Jos perparduoda įsigytas teises transliuotojams.

- 8 1996 m. rugsėjo 10 d. *TaurusFilm GmbH & Co.* ir besinaudojanti ta pačia licencija *Sporis Holding AG* pasirašė sutartį su Tarptautine futbolo asociacijų federacija (FIFA) dėl FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių 2002 m. ir 2006 m. išimtinių retransliavimo teisių pasauliniu lygiu, išskyrus Jungtines Amerikos Valstijas. 1998 m. gegužės 26 d. sudarytu FIFA ir *TaurusFilm GmbH & Co.* susitarimu, kuris pakeitė ankstesnę sutartį, pastarajai už minimalią 1,4 milijardo Šveicarijos frankų sumą buvo perleistos šių renginių retransliavimo teisės Europos žemyno valstybėse, taip pat Rusijoje, kitose buvusiose sovietinėse socialistinėse respublikose ir Turkijoje.
- 9 1998 m. spalio 14 d. *Kirch Media GmbH & Co. KGaA* perleido savo 2002 m. FIFA Pasaulio futbolo čempionato transliavimo teises, išskyrus teises transliuoti Vokietijoje, pagal Šveicarijos teisę įsteigta savo dukterinei įmonei *FWC Medien AG*, tapusiai *KirchMedia WM AG*. Vėliau 2006 m. FIFA Pasaulio futbolo čempionato transliacijos teisės buvo taip pat perleistos *KirchMedia WM AG*.
- 10 Pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė 1998 m. rugsėjo 25 d. pranešė Komisijai apie pagal šio straipsnio 1 dalį priimtas priemones. Šiose priemonėse buvo šios valstybės narės nurodytas itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašas.
- 11 1998 m. lapkričio 2 d. pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį Komisija pranešė apie šias priemones kitoms valstybėms narėms ir per 1998 m. lapkričio 20 d. posėdį gavo šias

direktyvos 23a straipsnio 1 dalyje numatyto ryšių komiteto (toliau – ryšių komitetas) pastabas.

- 12 1998 m. gruodžio 23 d. laišku Komisija informavo Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę, kad netikslumai, susiję su jai perduotų priemonių apimtimi, neleido jai vertinti, ar jos yra suderinamos su Bendrijos teise.
- 13 2000 m. gegužės 5 d. Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė perdavė Komisijai naują šių priemonių redakciją.
- 14 2000 m. liepos 14 d. Komisijai adresuotu laišku ieškovė nurodė, kad Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės parengtas sąrašas negali būti priimtinas dėl to, kad jis yra nesuderinamas tiek su direktyvos 3a straipsniu, tiek su kitomis Bendrijos teisės nuostatomis. Šiame laiške ji, be kita ko, tvirtino, kad nagrinėjamas sąrašas nebuvo sudarytas aiškiai ir nedviprasmiškai, kad į šį sąrašą įtraukti įvykiai nebuvo itin reikšmingi Jungtinės Karalystės visuomenei, kad nacionaliniame ir Bendrijos konsultacinėje procedūroje buvo rimtų trūkumų, bei neigė, kad nagrinėjami teisės aktai turėjo atgalinį poveikį.
- 15 2000 m. liepos 28 d. Komisijos Generalinio direktorato (GD) „Švietimas ir kultūra“ generalinis direktorius nusiuntė laišką Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei nurodydamas:

„2000 m. gegužės 5 d. laišku, kurį Komisija gavo 2000 m. gegužės 11 d., Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės nuolatinė atstovybė Europos

Sąjungoje pranešė Komisijai apie nacionalinių priemonių dėl nacionalinių interesų turinčių įvykių nušvietimo per televiziją Jungtinėje Karalystėje visumą. Į šias priemones patenka: *Broadcasting Act 1996* IV skirsnio 97, 98, 101, 103, 104 ir 105 straipsniai; *Regulation 3*, pridėto prie *Television Broadcasting Regulations 2000* 1, 3 ir 9 straipsniai; (*Independent Television Commission*) *Code on Sports and other Listed Events*, paskelbto pagal *Broadcasting Act 1996* 104 straipsnį, taikytinos nuostatos; kriterijai, apibrėžiantys sporto ir kitus nacionalinės visuomeninės reikšmės įvykius, kuriuos 1997 m. lapkričio 25 d. išdėstė valstybės sekretorius kultūrai, žiniasklaidai ir sportui, bei valstybės sekretoriaus kultūrai, žiniasklaidai ir sportui 1998 m. birželio 25 d. Parlamentui pateiktu pranešimu peržiūrėjus sporto ir kitų nacionalinių interesų turinčių įvykių sąrašą, parengtą pagal 1996 m. transliavimo įstatymo 97 straipsnio 3 dalį.

Kaip reikalauja direktyvos <...> 3a straipsnio 2 dalis, Komisija pranešė apie priemones, apie kurias pranešta, kitoms valstybėms narėms ir paprašė (ryšių komiteto) nuomonės.

Turiu garbės Jums pranešti, kad įvertinus priimtų priemonių atitiktį direktyvai ir atsižvelgus į visus pateiktus duomenis, kiek tai susiję su audiovizualine aplinka Jungtinėje Karalystėje, Europos Komisija nusprendė neginčyti priemonių, apie kurias pranešė Jūsų valdžios institucijos.

Remiantis tuo, kas numatyta direktyvos 3a straipsnio 2 dalyje, Komisija paskelbs perduotas priemones (Oficialiajame leidinyje).“

¹⁶ 2000 m. lapkričio 7 d. laišku ieškovė pranešė Komisijai sužinojusi apie būsimą pritarimą itin reikšmingų visuomenei įvykių, kuriuos nurodė Jungtinė Didžiosios ir Šiaurės Airijos Karalystė, sąrašui bei pranešė apie žalą, kurį jos nuosavybės teisei padarė šios valstybės pagal direktyvos 3a straipsnio 1 dalį priimtoms priemonės.

- 17 2000 m. lapkričio 18 d. Komisija pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį paskelbė (OL C 328, p. 2) Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės pagal direktyvos 3a straipsnio 1 dalį priimtas priemonės, apie kurias vėliau pagal 3a straipsnio 2 dalį buvo pranešta Komisijai.
- 18 Šiose priemonėse yra ištraukos iš *Broadcasting Act 1996* (toliau – 1996 m. Transliavimo įstatymas) IV skirsnio, ištraukos iš *Regulation 3*, esančio *Television Broadcasting Regulations 2000* priede (toliau – 2000 m. Nutarimas dėl televizijos programų transliavimo), ištraukos iš *Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events*, iš dalies pakeisto 2000 m. sausio mėn. (toliau – ITC kodeksas dėl į sąrašą įtrauktų sporto ir kitų renginių), kuriame, konkrečiai kalbant – jo priede, yra Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės nurodytų itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašas ir paslaugų, atitinkančių „būtiną sąlygą“, kurios išdėstytos 2000 m. Nutarime dėl televizijos programų transliavimo, sąrašas, taip pat Jungtinės Karalystės valstybės sekretoriaus kultūrai, žiniasklaidai ir sportui atsakymai raštu į du parlamento klausimus, pateiktus atitinkamai 1997 m. lapkričio 25 d. ir 1998 m. birželio 25 d., dėl įrašytų sporto renginių sąrašo, numatyto 1996 m. Transliavimo įstatymo IV skirsnyje. Tarp šių įvykių yra FIFA Pasaulio čempionato finalinis etapas.
- 19 2000 m. gruodžio 7 d. ieškovė nusiuntė laišką Komisijai, kuriame, be kita ko, tvirtinama:

„Būčiau dėkingas, jei <...> patvirtintumėte, kad Komisija užbaigė patikrinimo procedūrą pagal (direktyvos) 3a straipsnį dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės parengto sąrašo bei 1996 m. Transliavimo įstatymo, ir <...> mus informuotumėte apie šios procedūros rezultatus, įskaitant galimas priemones, kurių šiomis aplinkybėmis ėmėsi Komisija. Be to, mes norėtumėme turėti galimybę susipažinti su visais susijusiais dokumentais.“

20 2000 m. gruodžio 22 d. laišku ieškovė pakartojo savo prašymą Komisijai.

21 2001 m. sausio 22 d. laišku Komisija atsakė ieškovei:

„Teisiniu požiūriu pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį šių priemonių paskelbimas yra (teigiama) Komisijos atliktos patikrinimo procedūros pasekmė. Jūs teisingai darote prielaidą, kad Komisijos atlikta patikrinimo procedūra yra užbaigta ir kad Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės parengtas sąrašas laikomas suderinamu su direktyva.“

22 Prieš šio laiško Komisija pridėjo 2000 m. birželio 6 d. ryšių komiteto nuomonę.

Procesas

23 2001 m. vasario 12 d. *Kirch Media GmbH & Co. KGaA* ir *KirchMedia WM AG* pareiškė šį ieškinį.

24 2001 m. balandžio 5 d. laišku Taryba paprašė leisti jai įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus.

- 25 Atskiru dokumentu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2001 m. birželio 11 d., Komisija, remdamasi Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsniu, pateikė prieštaravimą dėl priimtino. 2001 m. liepos 26 d. ieškovės pateikė savo pastabas apie šį prieštaravimą dėl priimtino, prie kurių 6 priede pridėjo nekonfidencialias su FIFA sudarytų sutarčių dėl teisių transliuoti FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynes 2002 m. ir 2006 m. perleidimo versijas (žr. šio sprendimo 8 punktą).
- 26 2001 m. birželio 14 ir 20 d. laiškais atitinkamai Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė bei Danijos Karalystė paprašė leisti joms įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus. 2001 m. birželio 25 d. laiškais Prancūzijos Respublika, Belgijos prancūzakalbė bendruomenė bei Parlamentas taip pat paprašė leisti jiems įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus.
- 27 2001 m. rugpjūčio 2 d. laišku ieškovė paprašė kai kurias jos pastabų dėl prieštaravimo dėl priimtino 6 priedo dalis nagrinėti konfidencialiai – tuo atveju, jei prašymai įstoti į bylą būtų patenkinti, – prašančių leisti įstoti į bylą šalių atžvilgiu.
- 28 2001 m. rugpjūčio 31 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktose pastabose ieškovės paprašė Pirmosios instancijos teismo atmesti Belgijos prancūzakalbės bendruomenės prašymą leisti įstoti į bylą ir priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, susijusias su jos prašymu. Pagrindinės bylos šalys nepateikė prieštaravimų dėl kitų prašymų leisti įstoti į bylą.
- 29 2001 m. lapkričio 7 d. laišku Komisija paprašė pateikti pastabas dėl ieškovių pastabų dėl prieštaravimo dėl priimtino 6 priede pateiktų nekonfidencialių su FIFA sudarytų sutarčių versijų ir 2002 m. balandžio 12 d. laišku paprašė pateikti pilnas šių sutarčių versijas. 2002 m. liepos 4 d. laišku Pirmosios instancijos teismas ieškovių

paprašė pateikti pastabas dėl pilnų licencijos sutarčių, sudarytų su FIFA, versijų perdavimo Komisijai.

- 30 2002 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo nutartimi prieštaravimas dėl priimtino buvo prijungtas prie pagrindinės bylos, nesprenžiant klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų.
- 31 2002 m. gegužės 13 d. Pirmosios instancijos teismas gavo pilnas su FIFA 1996 m. rugsėjo 10 d. ir 1998 m. gegužės 26 d. sudarytų sutarčių versijas.
- 32 2002 m. lapkričio 29 d. laišku ieškovės pagal Procedūros reglamento 64 straipsnio 4 dalį paprašė, kad Komisija būtų paprašyta pateikti dokumentus. 2003 m. sausio 20 d. laišku Komisija paprašė, kad ieškinio 17 priedas būtų išimtas iš bylos medžiagos. 2003 m. kovo 26 d. laišku ieškovės pateikė pastabas šiuo klausimu.
- 33 2003 m. vasario 11 d. laišku Pirmosios instancijos teismo kanceliarija informavo šalį, kad dėl šio dokumento išėmimo iš bylos medžiagos bus nuspręsta vėliau.
- 34 2003 m. kovo 26 d. laišku *Kirch Media GmbH & Co. KGaA* atsisakė savo ieškinio. 2003 m. birželio 24 d. nutartimi Pirmosios instancijos teismo penktosios kolegijos pirmininkas patenkino šį atsisakymą.
- 35 2003 m. liepos 9 d. nutartimi Pirmosios instancijos teismas Danijos Karalystei, Prancūzijos Respublikai ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei, Parlamentui ir Tarybai leido įstoti į bylą palaikyti atsakovės reikalavimus.

Tačiau Belgijos prancūzakalbei bendruomenei nebuvo leista įstoti į bylą. Į bylą įstojusios šalys, išskyrus Danijos Karalystę ir Tarybą, pateikė savo paaiškinimus. Ieškovė pateikė savo pastabas apie šiuos įstojimo į bylą paaiškinimus.

- 36 2003 m. rugpjūčio 19 d. laišku Pirmosios instancijos teismo kanceliarija ieškovės paprašė parengti nekonfidencialias savo paaiškinimų versijas.
- 37 2003 m. rugsėjo 19 d. laišku ieškovė pateikė prašymą dėl tam tikrų jos atsiliepimo į ieškinį dokumentų konfidencialumo.
- 38 2003 m. gruodžio 4 d. nutartimi Pirmosios instancijos teismo penktosios kolegijos pirmininkas nusprendė, kad įstojusioms į bylą šalims perduodamos nekonfidencialios visų proceso dokumentų versijos ir kad jos turi pateikti savo pastabas šiuo klausimu. Įstojusios į bylą šalys nepateikė savo pastabų per joms nurodytą terminą, išskyrus Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę, kuri šiuo klausimu nepateikė prieštaravimų.
- 39 2004 m. rugsėjo 13 d. Sprendimu dėl Pirmosios instancijos teismo kolegijų sudėties teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į ketvirtąją kolegiją, dėl to ir ši byla 2004 m. spalio 21 d. Sprendimu buvo paskirta minėtai kolegijai.
- 40 Vadovaudamasis Procedūros reglamento 14 straipsniu ir pasiūlius ketvirtajai kolegijai, Pirmosios instancijos teismas, išklauses šalis, pagal Procedūros reglamento 51 straipsnį nusprendė perduoti bylą nagrinėti išplėstinei kolegijai.

- 41 2005 m. liepos 1 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje pateiktu laišku Danijos Karalystė pareiškė pasitraukianti iš bylos. Kadangi ieškovė, atsakovė ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė nepateikė prieštaravimų dėl Danijos Karalystės pateikto prašymo pasitraukti iš bylos, o kitos įstojusios į bylą šalys nepateikė pastabų, 2005 m. rugpjūčio 31 d. Nutartimi ketvirtosios išplėstinės kolegijos pirmininkas patenkino Danijos Karalystės prašymą pasitraukti iš bylos ir nurodė kiekvienai iš šalių pačiai padengti su šiuo įstojimu į bylą susijusias išlaidas.
- 42 Remiantis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (ketvirtoji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Procedūros reglamento 64 straipsnio 3 dalies c ir d punktus paprašė pagrindinių bylos šalių ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės šalių pateikti tam tikrus dokumentus ir pateikė raštu klausimus ieškovei ir Komisijai, paprašydamas į juos atsakyti prieš posėdį. Ieškovė, atsakovė ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė per nurodytą terminą atsakė į šiuos prašymus.
- 43 Šalių, išskyrus Prancūzijos Respublikos, žodžiu išdėstyti argumentai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo klausimus buvo išklaustyti per 2005 m. liepos 7 d. posėdį.
- 44 2005 m. rugpjūčio 22 d. laišku, kuris Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje buvo pateiktas 2005 m. rugpjūčio 23 d., ieškovė paprašė prie bylos medžiagos pridėti su šiuo laišku pateiktą dokumentą, kurį ji gavo tik po posėdžio ir kurį pateikė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė.

Šalių reikalavimai

45 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti iš dalies arba visą Komisijos sprendimą, priimtą pagal direktyvos 3a straipsnį, kuriuo konstatuojama, kad priemonės, apie kurias pranešė Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, yra suderinamos su Bendrijos teise (toliau – ginčijamas aktas),
- paskelbti, kad direktyvos 3a straipsnis yra netaikomas ir negali būti teisinis pagrindas ginčijamam aktui priimti,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas,
- priteisti iš Prancūzijos Respublikos, Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės ir Parlamento padengti savo bylinėjimosi išlaidas, įskaitant ir tas, kurias ji patyrė dėl jų įstojimo į bylą.

46 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti ieškinį kaip nepriimtina,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

47 Parlamentas, įstojęs į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtina,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, atmesti ieškinį kaip nepagrįstą.

48 Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, įstojusi į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus, Pirmosios instancijos teismo prašo atmesti ieškinį.

49 Prancūzijos Respublika, įstojusi į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

A — Dėl prašymo taikyti proceso organizavimo priemones

50 Savo dokumentuose ieškovė prašė, kad Komisija būtų paprašyta pateikti dokumentus dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priimtų priemonių suderinamumo su Bendrijos teise patikrinimo procedūros.

51 Taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Procedūros reglamento 64 straipsnio 3 dalies c ir d punktus Pirmosios instancijos teismas paprašė Komisijos ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės pateikti šiuos dokumentus. Per posėdį, atsakydama į Pirmosios instancijos teismo klausimą, ieškovė nurodė mananti, kad jos prašymas pateikti dokumentus buvo patenkintas.

52 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas mano, kad nėra reikalo priimti sprendimo šiuo klausimu.

B — Dėl prašymo išimti dokumentą

53 2003 m. sausio 20 d. laišku Komisija paprašė Pirmosios instancijos teismo į teisinius ginčus neįtraukti ieškinio 17 priede ieškovės pateikto dokumento dėl to, kad jis yra konfidencialaus pobūdžio, jos tarnybų parengtas diskusijoms ryšių komitete. Ieškovė paprieštaravo tokiam prašymui.

- 54 Komisijos prašymu siekiama į teisinius ginčus neįtraukti dokumento, pavadinto „Darbinis dokumentas ryšių komitetui dėl direktyvų 3a straipsnio“, kurio numeris yra DOC CC TVSF (2000) 6. Tačiau reikia pripažinti, kad Komisija aiškiai nenurodė, jog tai yra vidinis dokumentas.
- 55 Be to, per posėdį Pirmosios instancijos teismo klausinėjama apie šio dokumento konfidencialumą Komisija nurodė, kad ryšių komitetas, kuriam buvo skirtas šis dokumentas, jo tokiu nebelaikė ir kad buvo galima daryti prielaidą, jog jį buvo galima skelbti viešai.
- 56 Šiomis aplinkybėmis, nepaisant to, kad Komisija per posėdį norėjo patvirtinti savo prašymą išimti šį dokumentą iš bylos medžiagos, negali būti laikoma, kad jis buvo ar bent jau lieka konfidencialaus pobūdžio vidinis institucijos dokumentas.
- 57 Todėl reikia atmesti Komisijos prašymą, kuriuo siekiama išimti šį dokumentą iš bylos medžiagos.

C — *Dėl priimtimumo*

1. *Dėl ieškovės pirmos reikalavimų dalies priimtimumo*

- 58 Komisija remiasi ieškinio nepriimtimumu dėl to, kad, pirma, ji nepriėmė akto, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, pagal direktyvų 3a straipsnio 2 dalį, antra, kad ieškovė nėra nei tiesiogiai, nei konkrečiai susijusi su ginčijamu aktu, ir, trečia, ji negalėjo

pasirengti gynybai, nes ieškovė atsisakė savo ieškinio priede perduoti su FIFA 1996 m. rugsėjo 10 d. ir 1998 m. gegužės 26 d. sudarytų sutarčių kopijas.

- 59 Dėl trečio nepriimtino pagrindo reikia priminti, kad vykstant procesui Pirmosios instancijos teisme ieškovė pateikė ginčijamų sutarčių kopijas (žr. šio sprendimo 25 ir 31 punktus), kurios buvo perduotos Komisijai. Per posėdį apie tai paklausta Pirmosios instancijos teismo Komisija atsisakė remtis šiuo argumentu dėl nepriimtino.
- 60 Be to, gindamasi ir po to, kai ieškovė pateikė su FIFA 1996 m. rugsėjo 10 d. ir 1998 m. gegužės 26 d. sudarytas sutartis, Komisija nurodė, kad jos labai apriboja ieškovės galimybes naudotis savo teisėmis suteikiant išimtines sublicencijas transliuotojams. Ji mano, kad, atsižvelgiant į tam tikrų šių sutarčių sąlygų turinį, nėra tikra, kad žala, kurią tvirtina patyrusi ieškovė, padaryta dėl ginčijamo akto.
- 61 Reikia konstatuoti, kad Komisija nepadarė išvadų iš jos tvirtinimo dėl šio ieškinio priimtino. Bet kuriuo atveju, kadangi Komisija savo tvirtinimais siekė užginčyti ieškovės interesą panaikinti ginčijamą aktą, reikia pažymėti, jog ji netvirtino, kad dėl nagrinėjamų sutarčių apimtį ieškovė neteko tokio intereso ir kad tokia aplinkybė niekaip neišplaukia iš bylos medžiagos, atsižvelgiant į, be kita ko, ieškovės atsakymą į Pirmosios instancijos teismo klausimus raštu ypač dėl sutartinių apribojimų ribų ieškovei įgyvendinant savo teises transliuoti FIFA Pasaulio čempionato rungtynes.
- 62 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia išnagrinėti tik pirmą ir antrą Komisijos pateiktą nepriimtino pagrindą.

a) Dėl ginčijamo akto teisinio pobūdžio

Šalių argumentai

- ⁶³ Komisija tvirtina, kad, priešingai direktyvos 2a straipsnio 2 daliai, tos pačios direktyvos 3a straipsnio 2 dalis nemini „sprendimo“, kuri ji turi priimti. Prancūzijos Respublika šiuo klausimu nurodo, kad 3a straipsnis nesuteikia sprendimų priėmimo kompetencijos Komisijai. Jos užduotis yra atlikti pirminį nacionalinių priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise patikrinimą.
- ⁶⁴ Kadangi neatrodo, kad nacionalinės priemonės, apie kurias pranešta, pažeidžia Bendrijos teisę, Komisija informuoja atitinkamą valstybę narę neketinanti prieštarauti šioms priemonėms ir paskelbsianti jas Oficialiajame leidinyje, kad kitos valstybės narės įgyvendintų išpareigojimus pagal direktyvos 3a straipsnį. Atsakovė ir Prancūzijos Respublika nurodo, jog, kadangi šios priemonės pažeidžia Bendrijos teisę ir darant prielaidą, kad valstybė narė nedaro reikalingų pakeitimų, Komisija yra priversta pradėti EB 226 straipsnyje numatytą procedūrą dėl išpareigojimų neįvykdymo.
- ⁶⁵ Todėl preliminarus konstatavimas dėl Bendrijos teisės nepažeidimo yra sprendimas nedelsiant nepradėti procedūros dėl išpareigojimų neįvykdymo prieš atitinkamą valstybę narę. Asmenys negali užginčyti Komisijos atsisakymo pradėti procedūrą dėl išpareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį, nes Komisijos pozicijos priėmimas šiuo klausimu nėra aktas, turintis galutines teises pasekmes (1995 m. lapkričio 13 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Dumez prieš Komisiją*, T-126/95, Rink. p. II-2863, 37 punktas).

- 66 Prancūzijos Respublika šiuo klausimu pažymi, kad pagal EB 226 straipsnį nustatyti valstybėms narėms tenkančias teises ir pareigas bei įvertinti jų elgesį galima tik Teisingumo Teismo sprendimu (2001 m. vasario 22 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Gomes Valente*, C-393/98, Rink. p. I-1327). Todėl Komisijos priimta pozicija dėl to, kad itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašas yra suderinamas su Bendrijos teise, nepakeičia suinteresuotos valstybės narės teisinės padėties. Be to, teisiškai privalomas nagrinėjamo sąrašo, paskelbto Oficialiajame leidinyje, pobūdis išplaukia ne iš 2000 m. liepos 28 d. Komisijos laiško Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei, kuriuo informuojama, jog šios priemonės yra suderinamos su Bendrijos teise, bet tik iš nacionalinės teisės. Šiuo požiūriu Komisija patikslina, kad, darant prielaidą, jog yra sprendimas šiuo atveju, kalbama būtent apie 2000 m. liepos 28 d. laišką.
- 67 Kad ir kokia būtų Komisijos pozicija nacionalinių priemonių, apie kurias pranešta, atžvilgiu, ji nepaveikia jų įgyvendinimo valstybėje narėje, kuri apie jas pranešė. Iš tikrųjų Komisija neturi teisės paskelbti valstybės narės teisės aktų nesuderinamų su Bendrijos teise.
- 68 Be to, Komisija praneša, kad savo 2000 m. liepos 28 d. laiške Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei ji nurodžiusi, jog „remdamasi turimais duomenimis“ ji neketino prieštarauti priemonėms, apie kurias pranešta, ir kad šis vertinimas nėra sprendimas. Šiuo klausimu ji pažymi, kad, darant prielaidą, jog ji turi įsipareigoti teisiškai, jos sprendimą turi priimti Komisijos narių kolegija ir jis turi būti motyvuotas. Todėl 2000 m. liepos 28 d. laiškas yra prilyginamas patvirtinimui (1980 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Giry ir Guerlain ir kt.*, 253/78 ir 1/79–3/79, Rink. p. 2327 ir 1994 m. kovo 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Air France prieš Komisiją*, T-3/93, Rink. p. II-121, 50 punktas).
- 69 Dėl jai tenkančios pareigos Oficialiajame leidinyje paskelbti patvirtintas nacionalines priemones Komisija mano, kad ji niekaip nepakeičia savo 2000 m. liepos 28 d. laiško pobūdžio. Šis paskelbimas tik informuos kitas valstybes nares, kad jos atitiktų joms tenkančią pareigą pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį. Tačiau ji pažymi, kad pareiga

atitikti įsipareigojimus, kurie joms tenka pagal šį straipsnį, valstybėms narėms kyla ne dėl laikino priemonių, apie kurias pranešta, patvirtinimo, bet tiesiogiai iš minėto straipsnio, kuriuo remdamasis jis nurodo į „ankstesnėse dalyse apibūdintus tos kitos valstybės narės įvykius“, o ne „įvykius, esančius Komisijos paskelbtame sąrašė“. Taip pat tiek pranešimas apie nagrinėjamas priemones kitoms valstybėms narėms, tiek šių priemonių paskelbimas Oficialiajame leidinyje yra administracinės priemonės, kurios niekaip neapima Komisijos sprendimų priėmimo teisės įgyvendinimo.

70 Šiuo požiūriu dėl 3a straipsnio 3 dalyje esančio nurodymo į „ankstesnes dalis“, o ne į „1 dalį“, atrodo, jog ieškovės tvirtinimas reiškia, kad reikia manyti, jog valstybėms narėms nustatyti įsipareigojimai priklauso nuo direktyvos 3a straipsnio 1 dalyje numatytų priemonių numatymo, taip pat nuo jų pranešimo ir Komisijos patvirtinimo pagal minėtos direktyvos 3a straipsnio 2 dalį. Tačiau vienintelis keliamas reikalavimas yra tas, kad valstybė narė atitiktų įsipareigojimus dėl priemonių numatymo ir pranešimo pagal direktyvos 3a straipsnio 1 ir 2 dalis, o tai yra suderinama su akivaizdžiais teisės aktų leidėjo ketinimais įdiegti abipusio priemonių, kurių ėmėsi valstybės narės, pripažinimo sistemą, suteikiant Komisijai arbitro vaidmenį. Paprastam Komisijos konstatavimui, kuris negali turėti teisinių pasekmių kitoms valstybėms narėms, ieškovės aiškinimas suteikia privalomą pobūdį. Abipusio pripažinimo pareiga, išplaukianti iš direktyvos 3a straipsnio 3 dalies, nepriklauso nuo Komisijos atliekamo patikrinimo, ar priemonės, apie kurias pranešta, yra suderinamos su Bendrijos teise.

71 Be to, valstybės narės neprivalo pagal Bendrijos teisę taikyti kitos valstybės narės priemonių, nesuderinamų su Bendrijos teise, nepaisant Komisijos pozicijos šių priemonių atžvilgiu. Šiomis aplinkybėmis Komisija remiasi savo 2000 m. liepos 28 d. laišku Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei, kuriame ji išreiškė

abejones, ar priemonės, apie kurias iš pradžių buvo pranešta, yra suderinamos su Bendrijos teise. Ji taip pat pabrėžia, kad nagrinėjamos nacionalinės priemonės buvo paskelbtos Oficialiojo leidinio C serijoje, o ne L serijoje.

- 72 Galiausiai Parlamento palaikoma Komisija nurodo, kad ieškovė neginčija fakto, jog nagrinėjamos priemonės buvo galima užginčyti Jungtinės Karalystės teismuose. Nacionalinis teismas byloje, kurioje buvo priimtas ieškovės nurodytas 2001 m. liepos 25 d. *House of Lords* sprendimas *R prieš ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd*, (2001) UKHL 42, tik nurodė, kad jis nepriims sprendimo dėl, pirma, pusiausvyros tarp sporto renginių organizatorių ir transliuotojų intereso išlaikyti laisvą rinką ir, antra, piliečio intereso galėti žiūrėti svarbius sporto renginius. Tačiau jis nepaskelbė, kad iš naujo neįvertins pagal direktyvos 3a straipsnį priimtų priemonių teisėtumo. Jeigu Jungtinės Karalystės teismams būtų pateiktas ieškinys, o Teisingumo Teismui pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą pagal EB 234 straipsnį, ieškovė negalėtų išvesti paralelių su byla, kurioje priimtas 1994 m. kovo 9 d. Teisingumo Teismo sprendimas *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, Rink. p. I-833). Iš tikrųjų šioje byloje ieškovė praleido terminą pareikšti ieškinį Jungtinės Karalystės teismui. Taigi paskelbdamas, kad šis ieškinys dėl tariamo Komisijos sprendimo yra priimtinas, Pirmosios instancijos teismas pažeistų procedūrą, kaip minėtame sprendime *TWD Textilwerke Deggendorf* nustatė Teisingumo Teismas.
- 73 Komisijos teigimu, Pirmosios instancijos teismas negali nei vertinti priemonių, kurių ėmėsi Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, teisėtumo, nei jų aiškinti. Be to, būtų labai sunku kitam nei Jungtinės Karalystės teismui aiškinti šias priemones, tarp kurių, be kita ko, yra ITC kodekso dėl į sąrašą įtrauktų sporto ir kitų renginių nuostatos, nes jos nėra aiškios.
- 74 Šiuo klausimu Parlamentas pabrėžia, kad ieškovei buvo leidžiama ginti savo teises per Londono *High Court* Teisingumo Teismui pateiktą prašymą priimti prejudicinį sprendimą (2002 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *British American Tobacco (Investments) ir Imperial Tobacco*, C-491/01, Rink. p. I-11453, 32–41 punktai).

- 75 Be to, Parlamentas priduria, kad gali būti taip pat daroma paralelė tarp šios bylos ir bylos, kurioje buvo priimtas 2002 m. lapkričio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Artegodan ir kt. prieš Komisiją* (T-74/00, T-76/00, T-83/00–T-85/00, T-132/00, T-137/00 ir T-141/00, Rink. p. II-4945, 142 punktas, patvirtintas apeliacinėje instancijoje), iš kurio išplaukia, kad, nesant aiškaus kompetencijos perdavimo Komisijai, nagrinėjama sritis priklauso valstybės narės jurisdikcijai. Šiomis aplinkybėmis jis remiasi EB 7 straipsniu, pagal kurį kiekviena institucija veikia neperžengdama Sutarties jai suteiktų įgaliojimų. Tačiau nei iš Direktyvos 89/552, nei iš Direktyvos 97/36 neišplaukia, kad valstybės narės implicitiškai atsisakė savo jurisdikcijos. Konkrečiai kalbant, direktyvos 3a straipsnis aiškiai nesuteikia kompetencijos Komisijai, o tai patvirtina komitologijos procedūros nebuvimas. Šiuo klausimu ryšių komitetui tenkantys uždaviniai nėra susiję su įgaliojimais įgyvendinti EB 202 straipsnio trečią įtrauką. Be to, nei, pirma, direktyvos 3a straipsnio bendroji struktūra, nei pirmasis tikslas, nei formuluotė, nei, antra, teisės aktų leidėjo ketinimai negali suteikti Komisijai ypatingos sprendimų priėmimo kompetencijos.
- 76 Galiausiai Komisija mano, kad atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ginčijamų priemonių suderinamumo su Bendrijos teise vertinimas nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį. Tvirtindama, kad Komisija turėjo pranešti kitoms valstybėms narėms priemones, apie kurias pranešta, ir paskelbti jas Oficialiajame leidinyje, ieškovė iš tikrųjų ginčija direktyvos 3a straipsnio 2 dalies teisėtumą.
- 77 Ieškovė prieštarauja Komisijos argumentams ir iš esmės mano, kad Komisijos pritarimas priemonėms, apie kurias pranešta, turi teisinių pasekmių tiek Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje, tiek kitose valstybėse narėse.
- 78 Ginčijamas aktas yra aktas, kuris sukelia privalomų teisinių pasekmių tiek, kiek jis išplaukia iš teisėtai suteiktos teisės pagal teisėtai nustatytą administracinę procedūrą ir siekiant sukelti teisinių pasekmių, galinčių turėti įtaką ieškovės interesams,

pakeičiant jos teisinę padėtį (1982 m. kovo 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Gauff prieš Komisiją*, 182/80, Rink. p. 799, 18 punktas).

- 79 Ji remiasi pirmiausia direktyvos 3a straipsnio 2 dalies formuluote, pagal kurią reikalaujama, kad patikrinusi, ar priemonės, apie kurias pranešta, yra suderinamos su Bendrijos teise, Komisija turi priimti įpareigojantį aktą.
- 80 Antra, iš direktyvos 3a straipsnio 2 dalies tikslo ir dalyko aiškiai išplaukia, kad ši nuostata siekia sukelti teisinių pasekmių. Šiomis aplinkybėmis ieškovė remiasi Direktyvos 97/36 18 ir 19 konstatuojamosiomis dalimis ir tvirtina, kad nacionalinių sąrašų, kuriuose valstybės narės linkusios nurodyti didelį skaičių įvykių, parengimas sudaro galimybę šioms valstybėms narėms sukurti palankias sąlygas jų teritorijoje įsteigtiems transliuotojams.
- 81 Trečia, Direktyvos 89/552 3a straipsnio 2 dalies taikymo procedūra reikalauja priimti sprendimą, sukelti privalomų pasekmių. Šiuo atžvilgiu ieškovė remiasi šią procedūrą nustatančiais terminais bei jos eiga.
- 82 Be to, ieškovė nurodo, kad nei direktyvos 3a straipsnio formuluotė, nei tikslas, nei atitinkamos Direktyvos 89/552 konstatuojamosios dalys neleidžia paremti Komisijos argumentų, pagal kuriuos jos priimtas aktas yra prilyginamas atsisakymui pradėti procedūrą dėl išipareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį. Iš tikrųjų procedūra reikalauja, kad Komisija būtų arbitras ir priimtų galutinį sprendimą dėl priemonių, apie kurias pranešta, teisėtumo. Tokio sprendimo negalima atšaukti nepaveikiant Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės bei visų asmenų, įgijusių teises dėl to, kad Komisija patvirtino minėtas priemones, ir dėl šių

priemonių abipusio pripažinimo, teisinių pozicijų. Ieškovė priduria, kad dėl Komisijos teiginio direktyvos 3a straipsnyje nustatyta procedūra tampa neveiksminga.

83 Ieškovė taip pat nurodo, kad ginčijamas aktas sukuria teises pasekmes kitose valstybėse narėse, nes jos turi laikytis Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje priimtų priemonių jų jurisdikcijai priklausančių transliuotojų atžvilgiu pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį. Iš tikrųjų nesant Komisijos priemonės, apie kurias pranešta, patvirtinančio sprendimo, jos nesukelia jokių teisinių pasekmių kitose valstybėse narėse. Dėl bet kokio kito aiškinimo 3a straipsnio 2 dalyje numatyta procedūra netektų veiksmingumo ir jis prieštarautų direktyvos 3a straipsnio tikslui – suderinti laisvą televizijos paslaugų judėjimą su poreikiu neleisti apeiti nacionalinių priemonių skirtų teisėtų bendrų interesų apsaugai.

84 Galiausiai ieškovė nurodo, kad iš bylos medžiagos išplaukia, jog abipusį pripažinimą lemia Komisijos atliekama priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise kontrolė, ir automatiškai neišplaukia iš paties pranešimo apie jas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

85 Savo ieškinyje ieškovė prašo panaikinti Komisijos sprendimą, kuriame nurodyta, kad priemonės, apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, yra suderinamos su bendrąja rinka, ir nustatyta, jog apie šias priemones turi būti pranešta kitoms valstybėms narėms, kad jų jurisdikcijai priklausančios transliuotojai jų laikytųsi. Šiuo klausimu ji pabrėžia, kad vienintelis visuomenei prieinamas dokumentas yra 2000 m. lapkričio 18 d. Oficialiajame leidinyje Komisijos atliktas Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priimtų priemonių paskelbimas pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį.

- 86 Tačiau prieštaravimo dėl priimtumo priede Komisija pateikė 2000 m. liepos 28 d. Komisijos GD „Švietimas ir kultūra“ generalinio direktoriaus laišką, kuriame jis informuoja Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę, kad, atlikus priemonių, apie kurias pranešta 2000 m. gegužės 5 d., atitiktis patikrinimą ir atsižvelgiant į pateiktus dokumentus dėl audiovizualinės aplinkos Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje, Komisija neketina ginčyti šių priemonių ir paskelbs jas Oficialiajame leidinyje (žr. šio sprendimo 15 punktą). Šiuo klausimu Komisija nurodė, kad darant prielaidą, jog ji priėmė sprendimą šiomis aplinkybėmis, *quod non*, kalbama apie šį laišką (žr. šio sprendimo 66 punktą).
- 87 Šiomis aplinkybėmis reikia manyti, kad 2000 m. liepos 28 d. laiškas iš esmės yra ginčijamas aktas šioje byloje, nes manoma, jog kalbama apie vienintelį dokumentą, kuriuo Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė aiškiai informuota apie Komisijos poziciją – kad priemonės, apie kurias ji pranešė, yra suderinamos su Bendrijos teise, – ir apie būsimą šių priemonių paskelbimą Oficialiajame leidinyje. Per posėdį ieškovė, atsakydama į vieną Pirmosios instancijos teismo klausimą, be kita ko, nurodė, kad jos ieškinys iš tikrųjų buvo dėl šio Komisijos laiško Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei panaikinimo.
- 88 Todėl reikia iškelti klausimą dėl akto – 2000 m. liepos 28 d. Komisijos laiško Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei (toliau – ginčijamas laiškas), – dėl kurio galima pareikšti ieškinį, pobūdžio.
- 89 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką ieškinį dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį galima reikšti tik dėl aktų ir sprendimų, sukeliančių privalomų teisinių pasekmių, kurios turi įtakos ieškovo interesams aiškiai pakeisdamos jo teisinę padėtį. Priimtų aktų ar sprendimų forma iš esmės nėra svarbi galimybei dėl jų pareikšti ieškinį dėl panaikinimo (1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IBM prieš Komisiją*, 60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas ir 2000 m. vasario 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Stork Amsterdam prieš Komisiją*, T-241/97, Rink.

p. II-309, 49 punktas). Tam, kad būtų nustatyta, ar ginčijamas aktas sukelia tokių pasekmių, reikia išanalizuoti jo esmę (2000 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-147/96, Rink. p. I-4723, 25–27 punktai).

90 Remiantis pirmiau nurodytais principais siekiant nustatyti ginčijamo laiško teisinį pobūdį ir nustatyti, ar jis sukelia teisinių pasekmių, reikia jį įvertinti atsižvelgiant į itin reikšmingų visuomenei įvykių tvarką, kurią įtvirtino direktyvos 3a straipsnis.

91 Šiuo klausimu reikia priminti, kad direktyva siekia palengvinti laisvą transliuojamų televizijos programų judėjimą Europos bendrijoje, atsižvelgiant į audiovizualinių programų ypatybes, ypač kultūrinės ir sociologines.

92 Dėl specialios itin svarbių visuomenei įvykių audiovizualinių teisių tvarkos, kurią nustatė direktyvos 3a straipsnis, iš Direktyvos 97/36 18 konstatuojamosios dalies išplaukia, jog svarbu, kad dėl teisės į informaciją valstybės narės galėtų imtis apsaugos priemonių ir užtikrinti visuomenei plačias galimybes sužinoti apie televizijos nušviečiamus šalyje ar už jos ribų vykstančius visuomenei itin svarbius įvykius. Šiame kontekste numatyta, kad valstybėms narėms lieka teisė priimti su Bendrijos teise suderinamas priemones, kad reglamentuotų jų jurisdikcijai priklausančių transliuotojų išimtinių teisių retransliuoti šiuos įvykius įgyvendinimą. Siekiant kitų valstybių narių abipusio priemonių pripažinimo, pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį apie priemones, kurias priėmė ar ketina priimti valstybė narė, turi būti pranešta Komisijai.

- 93 Direktyvos 3a straipsnio 2 dalis šiuo klausimu numato, kad per tris mėnesius nuo pranešimo dienos Komisija patikrina, ar valstybinės priemonės yra suderinamos su Bendrijos teise. Atlikdama šį patikrinimą ji turi konsultuotis su ryšių komitetu, kuris pateikia savo nuomonę.
- 94 Šioje byloje ginčijamas laiškas, kuris iš esmės informuoja Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę, kad Komisija patvirtino priemones, apie kurias ji jai pranešė, ir kad vėliau jos bus paskelbtos Oficialiajame leidinyje, užbaigia patikrinimų procedūrą, kurią Komisija atliko pagal nurodytą straipsnį. Komisijos patvirtintų priemonių paskelbimas Oficialiajame leidinyje leidžia kitoms valstybėms narėms, kaip kad savo dokumentuose konstatuoja pati Komisija (žr. šio sprendimo 69 punktą), susipažinti su jomis ir galėti įgyvendinti išipareigojimus pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį vadovaujantis šiame straipsnyje nustatytu šių priemonių abipusio pripažinimo mechanizmu.
- 95 Taigi ginčijamas laiškas sukelia teisinių pasekmių valstybėse narėse, nes jis numato nagrinėjamų valstybių priemonių paskelbimą Oficialiajame leidinyje, nes po šio paskelbimo turi pradėti veikti direktyvos 3a straipsnio 3 dalyje numatytas abipusio pripažinimo mechanizmas.
- 96 Pirma, ši analizė išplaukia iš direktyvos 3a straipsnio 3 dalies teksto, kuris numato abipusį priemonių, kurių ėmėsi valstybė narė, pripažinimą, kad užtikrintų galimybę nevaržomai sekti „ankstesnėse dalyse“ apibūdintus įvykius, t. y. ypač tuos įvykius, kurių atžvilgiu priimtas valstybines priemones, apie kurias pranešta, Komisija vertina kaip suderinamas su Bendrijos teise ir kurios paskelbtos Oficialiajame leidinyje pagal to paties straipsnio 2 dalį.

- 97 Be to, patikrinimų procedūros eiga, kuri apibūdinta direktyvos 3a straipsnio 2 dalyje, taip pat šių patikrinimų intensyvumas prieštarauja tam, kad jie būtų laikomi „išankstiniais“ patikrinimais, kuriems pasibaigus būtų pateikta „nuomonė“. Iš tikrųjų, pirma, Komisija turi atlikti šį patikrinimą per griežtai nustatytą trijų mėnesių, skaičiuojant nuo atitinkamos valstybės narės pranešimo apie šias priemones, terminą ir dėl to turi konsultuotis su ryšių komitetu, kuris savo ruožtu pateikia nuomonę, pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalyje nustatytus terminus. Antra, per posėdį Komisija pripažino turėjusi išsamiai įvertinti, ar šios priemonės yra suderinamos su Bendrijos teise, nes, be kita ko, Komisija turi įsitikinti, jog laikomasi direktyvos nuostatų, taip pat laisvo paslaugų judėjimo ir konkurencijos teisės taisyklių.
- 98 Antra, atsižvelgiant į itin reikšmingų visuomenei įvykių tvarkos, nustatytos direktyvos 3a straipsnyje, struktūrą, negalima manyti, kaip tvirtina Komisija, kad nei šių priemonių patvirtinimas, nei jų paskelbimas Oficialiajame leidinyje, dėl ko kitoms valstybėms narėms atsiranda pareiga įgyvendinti išpareigojimus pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį.
- 99 Iš tikrųjų Komisijai tenkančia pareiga vykdyti kontrolės procedūrą pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį siekiama užtikrinti, kad šios priemonės būtų suderinamos su Bendrijos teise (Direktyvos 97/36 18 konstatuojamoji dalis).
- 100 Šiuo klausimu dėl priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, patikrinimų procedūros 1998 m. gruodžio 23 d. laiške (žr. šio sprendimo 12 punktą) Komisija, be kita ko, nurodė:

„Prie laiško Jūs rasite preliminarų Komisijos tarnybų atliktų priemonių, apie kurias pranešta, patikrinimų rezultatą. <...> Komisija daro išvadą, kad, laukdama platesnių

paiškinimų iš Jūsų valdžios institucijų dėl keleto svarbių klausimų, ji formaliai negali pradėti patikrinimo dėl priemonių, kurias abipusiai pripažinti kitų valstybių narių prašo Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, suderinamumo su Bendrijos teise procedūros.“

- 101 Šio Komisijos laiško turinys patvirtina šio sprendimo 98 ir 99 punktuose pateiktą direktyvos 3a straipsnio 2 ir 3 dalies aiškinimą, pagal kurį nacionalinių priemonių, apie kurias pranešta, abipusis pripažinimas priklauso nuo suderinamumo su Bendrijos teise patikrinimo.
- 102 Be to, patikrinimas dėl priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise, kurį turi atlikti Komisija, netektų veiksmingumo, jei šių priemonių patvirtinimas nepriklausytų nuo kitų valstybių narių abipusio pripažinimo. Iš tikrųjų, darant prielaidą, kad abipusio pripažinimo mechanizmas gali būti susijęs su atitinkamomis nacionalinėmis priemonėmis, kurias Komisija laiko nesuderinamomis su Bendrijos teise, negalima išvengti potencialaus teisinio netikrumo bei rinkos iškreipymų rizikos, nes tokia rizika uždrausta Direktyvos 97/36 19 konstatuojamojoje dalyje. Su Bendrijos teise nesuderinamų nacionalinių priemonių abipusis pripažinimas neleidžia užtikrinti laisvo televizijos paslaugų judėjimo suderinimo su poreikiu neleisti apeiti nacionalinių priemonių, skirtų teisėtų bendrųjų interesų apsaugai, kaip tai numato minėtos direktyvos 19 konstatuojamoji dalis.
- 103 Antra, įvairūs bylos medžiagos dokumentai patvirtina tą faktą, kad nacionalinių priemonių paskelbimas Oficialiajame leidinyje, leidžiantis kitoms valstybėms narėms su jomis susipažinti, kad įgyvendintų įsipareigojimus pagal 3a straipsnio 3 dalį, gali įvykti tik po to, kai užbaigusi savo patikrinimą Komisija pripažino, jog jos suderinamos su Bendrijos teise.

- 104 Pirma, šį aiškinimą patvirtina priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, patikrinimų procedūra. Iš tikrųjų Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pirmą kartą apie priemones Komisijai pranešė 1998 m. spalio 25 d. ir, kaip ką tik buvo pasakyta, 1998 m. gruodžio 23 d. laišku Komisijai pranešė, kad tam tikri šių priemonių aspektai kėlė problemų dėl suderinamumo su Bendrijos teise. 2000 m. gegužės 5 d. Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pranešė Komisijai pakeistą šių priemonių redakciją. Būtent tik pastarosios priemonės, kurias Komisija įvertino kaip suderinamas su Bendrijos teise, yra paskelbtos Oficialiajame leidinyje po to, kai ginčijamu laišku Komisija informavo Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę apie jų suderinamumą su Bendrijos teise.
- 105 Be to, 2001 m. sausio 22 d. laišku Komisija ieškovei atsakė, kad „teisiniu požiūriu šių priemonių paskelbimas pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį (buvo) (teigiama) Komisijos atliktos patikrinimų procedūros pasekmė“ (žr. šio sprendimo 21 punktą).
- 106 Antra, Komisijos poziciją šiuo klausimu patvirtino įvairūs prie bylos medžiagos pridėti dokumentai, kuriuos ji pati parengė. Taigi dėl jos interneto svetainėje esančio tinklapio, skirto direktyvos 3a straipsniui, kurį pateikė ieškovė savo pastabų dėl prieštaravimo dėl priimtino priede, Komisija nurodo, kad „jeigu šio vertinimo (dėl jų suderinamumo su Bendrijos teise) rezultatai yra teigiami, priemonės yra skelbiamos Oficialiajame leidinyje“. Komisijos pozicija taip pat yra aiški iš jos darbinio dokumento CCTVSF (97) 9/3, kuris pateiktas Pirmosios instancijos teismo prašymu ir kuriame pareiškta, jog „dėl šio teisinio saugumo reikalavimo būtina, kad nagrinėjamų priemonių suderinamumas su Bendrijos teise būtų nustatytas per pagreintą įvertinimo procedūrą ir kad, jeigu rezultatas yra teigiamas, šios priemonės būtų paskelbtos Oficialiajame leidinyje“ ar kad „iš to, kas išdėstyta pirmiau, išplaukia, kad tik specialiosioms nacionalinėms priemonėms, patenkančioms į <...> 3a straipsnio 1 dalies taikymo sritį, gali būti taikoma Komisijos informavimo procedūra, siekiant jas įvertinti ir galbūt paskelbti“, arba taip pat „jeigu įvertinimo procedūros rezultatas yra teigiamas, nagrinėjamos priemonės bus paskelbtos (Oficialiajame leidinyje)“.

- 107 Iš viso to, kas išdėstyta pirmiau, išplaukia, kad pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį Komisija turi sprendimo priėmimo galią ir kad ginčijamas laiškas sukelia galutinių teisinių pasekmių be galimybės užginčyti šią išvadą tuo, kad Direktyvos 89/552 3a straipsnyje aiškiai nenurodoma, jog Komisiją priima „sprendimą“.
- 108 Todėl turi būti atmetas Komisijos ir Prancūzijos Respublikos argumentas, pagal kurį ginčijamas laiškas yra sprendimas nedelsiant nepradėti procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo prieš atitinkamą valstybę narę. Bet kuriuo atveju, darant prielaidą, kad Komisija konstatuoja, jog priemonės, apie kurias pranešta, yra nesuderinamos su Bendrijos teise ir kad pranešančioji valstybė narė nepašalina šio nesuderinamumo, pakanka, kad Komisija neskelbtų šių priemonių Oficialiajame leidinyje, kad jos neturėtų poveikio pagal abipusio pripažinimo mechanizmą, kurį nustato direktyvos 3a straipsnio 3 dalis.
- 109 Negalima palaikyti argumento, pagal kurį ieškovei leidžiama ginčyti nagrinėjamas priemones Jungtinės Karalystės teismuose, nes Pirmosios instancijos teismo šiuo atveju paprašyta atlikti kontrolė yra susijusi tik su Komisijos konstatavimo apie minėtų priemonių suderinamumą su Bendrijos teise teisėtumu siekiant įgyvendinti abipusio itin reikšmingų visuomenei įvykių pripažinimo mechanizmą, kurį nustato direktyvos 3a straipsnio 3 dalis. Nurodymas į minėtą *House of Lords* sprendimą *R prieš ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd* (2001) UKHL 42, šiomis aplinkybėmis nėra tinkamas, nes ieškinį šioje byloje pateikė pagal Jungtinės Karalystės teisę įsteigtas Danijos transliuotojas prieš šios valstybės narės valdžios institucijų sprendimą, kuriuo jam neleidžiama įgyti išimtinių teisių retransliuoti penkerias FIFA Pasaulio čempionato kvalifikacines rungtynes, esančias Danijos Karalystės nurodytų itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašė. Taigi šia byla buvo siekiama ginčyti, kad Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, remdamasi abipusio pripažinimo principu, taiko Danijos priemones, o ne, kaip šiuo atveju, Komisijos sprendimą dėl jų suderinamumo su Bendrijos teise.

110 Galiausiai taip pat turi būti atmetas atsakovės argumentas, pagal kurį ji nesiekė sukelti teisinių pasekmių, patvirtina ginčijamame laiške pavartotos formuluotės pobūdis, Komisijos narių kolegijos motyvuoto sprendimo nepriėmimas ir pasirinkimas paskelbti suderinamas su Bendrijos teise laikomas priemonės, apie kurias pranešta, Oficialiojo leidinio C serijoje „Informacija ir pranešimai“, o ne L serijoje „Teisės aktai“. Iš tikrųjų pakanka priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką priimtų aktų ar sprendimų forma iš esmės nepriklauso nuo galimybės dėl jų pareikšti ieškinį dėl panaikinimo ir kad reikia išanalizuoti jo esmę, jog būtų nustatyta, ar jie yra aktai, dėl kurių galima pareikšti ieškinį pagal EB 230 straipsnį (žr. šio sprendimo 89 punktą).

111 Iš visų pirmiau išdėstytų teisinių ir faktinių samprotavimų aišku, kad ginčijamas aktas sukelia privalomų teisinių pasekmių ir yra sprendimas EB 249 straipsnio prasme. Todėl, kadangi ginčijamas laiškas yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį EB 230 straipsnio prasme, šis nepriimtumo pagrindas turi būti atmetas.

b) Dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį

112 Pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pareikšti ieškinį dėl sprendimo, kuris, nors ir būtų kitam asmeniui skirto sprendimo formos, yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs.

113 Kadangi šioje byloje Komisija reikalauja ieškinio nepriimtumo dėl to, kad ieškovė neturi teisės pareikšti ieškinio, reikia nustatyti, ar ieškovė yra tiesiogiai ir konkrečiai susijusi su ginčijamu laišku.

Dėl klausimo, ar ieškovė yra tiesiogiai susijusi

— Šalių argumentai

- ¹¹⁴ Prancūzijos Respublikos palaikoma Komisija remiasi 1998 m. gegužės 5 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Dreyfus prieš Komisiją* (C-386/96 P, Rink. p. I-2309) bei 2000 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *DSTV prieš Komisiją* (T-69/99, Rink. p. II-4039, 24 punktą).
- ¹¹⁵ Ji nurodo, kad šiuo atveju ieškovės teisinė padėtis nėra paveikta, nes tiek direktyva, tiek Jungtinės Karalystės teisės aktai yra susiję tik su transliuotojų teisėmis ir pareigomis, ir kad jie gali tiesiogiai transliuoti sąraše esantį įvykį tik tam tikromis sąlygomis. Ieškovė patirs tik netiesiogines šių suvaržymų ekonomines pasekmes, kurios yra susijusios su rizika, kad transliuotojai atsisakys mokėti tokią didelę kainą, kurią ji pažadėjo pasiekti perleisdama savo teisių retransliuoti FIFA Pasaulio čempionato rungtynes sublicencijas.
- ¹¹⁶ Be to, Komisija pabrėžia, kad tik tam tikros 1996 m. Transliavimo įstatymo nuostatos, skaitomos kartu su ITC kodeksu dėl į sąrašą įtrauktų sporto ir kitų renginių, tiesiogiai paveikė ieškovę. Prancūzijos Respublika šiuo klausimu pabrėžia, kad ieškovės patirtos pasekmės išplaukia ne iš ginčijamo laiško, o iš Jungtinėje Karalystėje galiojančių teisės aktų, pagal kuriuos yra itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašas. Taigi, nors ekonominė padėtis buvo aiški nuo pat 1996 m. Transliavimo įstatymo įsigaliojimo, nes įvykių sąrašas jau buvo sudarytas ir į jį pateko FIFA Pasaulio čempionato finalinis etapas, ieškovė niekada neginčijo Jungtinės Karalystės teisės aktų arba Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės sudaryto itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašo.

- 117 Priimdama ginčijamas priemones, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė visiškai įgyvendino savo, kaip teisės aktų leidėjo, diskreciją. Iš tikrųjų direktyvos 3a straipsnio 1 dalis valstybėms narėms suteikia galimybę priimti priemones dėl itin reikšmingų visuomenei įvykių. Dėl priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise patikrinimo Komisija ir Parlamentas mano, kad šis patikrinimas yra palyginamas su direktyvos 2a straipsnio 2 dalyje numatyta procedūra, dėl kurios Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog šiuo pagrindu Komisijos priimtas aktas ieškovo nepaveikia tiesiogiai (minėto sprendimo *DSTV prieš Komisiją* 26 ir 27 punktai).
- 118 Komisija pabrėžia, kad šiuo klausimu ji pateikė savo vertinimą dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės praneštų priemonių suderinamumo su Bendrijos teise jas priėmus ir kad tik šios priemonės tiesiogiai paveikė ieškovės ekonominius interesus.
- 119 Ji prieštarauja ieškovės tvirtinimui, pagal kurį Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės praneštų priemonių paskelbimo Oficialiajame leidinyje pasekmė buvo pareigų kitoms valstybėms narėms nustatymas. Bet kuriuo atveju ši aplinkybė nereiškia, kad ieškovė su ginčijamu aktu yra tiesiogiai susijusi. Iš tikrųjų kitos valstybės narės turi užtikrinti, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikosi Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos sudaryto itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašo, bet ir taiko savo nacionalines taisykles. Todėl Komisijos įvertinimas dėl priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo nėra „visiškai automatinis“ ir neišplaukia vien tik iš Bendrijos teisės aktų.
- 120 Be to, Komisija pabrėžia, kad nors dėl priemonių, apie kurias pranešta, pirminio patikrinimo kitos valstybės narės turėjo užtikrinti, jog jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikosi itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašo, tai šiuo atveju neturi jokio poveikio. Iš tikrųjų negalima įsivaizduoti, kad ieškovė suteikia savo Jungtinės

Karalystės televizijos teisių sublicencijas Jungtinėje Karalystėje neįsteigtam transliuotojui, nes šios teisės suteikiamos remiantis nacionaliniu pagrindu. Nacionaliniame lygmenyje transliuotojai gauna pajamas iš nacionalinei teritorijai skirtos reklamos, iš mokesčių už nacionalines licencijas ir iš nacionalinio abonentinio mokesčio už mokamą televiziją. Kadangi šių transliuotojų interesas yra transliuoti laidas nacionalinei auditorijai, vadinasi, tik tie, kurie apima didelę dalį nacionalinės auditorijos, sutiks už didelę kainą pirkti ieškovės turimas televizijos transliavimo teises. Kadangi potencialūs tokių teisių sublicencijų turėtojai Jungtinei Karalystei yra šios valstybės valdžios institucijų kompetencijai priklausantys transliuotojai, ieškovė tiesiogiai paveiks tik nacionalinės priemonės.

121 Komisija šiomis aplinkybėmis pažymi, kad Jungtinėje Karalystėje televizijos transliavimo rinka yra viena iš konkurencingiausių Europoje ir kad 25 % sektoriuje veikiančių transliuotojų turi licenciją Jungtinėje Karalystėje.

122 Šiomis sąlygomis, net darant prielaidą, kad dėl priemonių, apie kurias pranešta, paskelbimo Oficialiajame leidinyje kyla pareiga kitoms valstybėms narėms laikytis įsipareigojimo pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį, ši aplinkybė šioje byloje yra nereikšminga.

123 Komisija iš to daro išvadą, kad Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės praneštų priemonių patikrinimas ir paskelbimas Oficialiajame leidinyje tiesiogiai nėra susijęs su ieškove.

124 Ieškovė ginčija visus Komisijos argumentus.

- 125 Iš esmės ji nurodo, kad jos teisinė padėtis yra tiesiogiai paveikta, nes ginčijamu laišku patvirtintos Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priemonės sukelia pasekmes sąlygoms, kuriomis ji gali perparduoti FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių tiesioginės transliacijos Jungtinėje Karalystėje teises. Šiuo klausimu ji remiasi 1996 m. Transliavimo įstatymo 99 ir 101 straipsniais.
- 126 Dėl pasekmių kitose valstybėse narėse ieškovė tvirtina, jog ginčijamas laiškas joms nurodo užtikrinti, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikytųsi nagrinėjamų priemonių. Šiuo klausimu kitų valstybių narių jurisdikcijai priklausantiems transliuotojams nustatytos pareigos atsiranda savaime ir išplaukia iš vienintelio Bendrijos teisės akto, netaikant kitų tarpinių taisyklių. Iš tikrųjų šios valstybės narės neturi užtikrinti, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai atitiktų Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priimtas nuostatas, nes Komisija nepriėmė sprendimo, pripažįstančio, kad priemonės, apie kurias pranešta, yra suderinamos su Bendrijos teise. Direktyvos 3a straipsnio 3 dalį į vidaus teisę perkėlė dauguma valstybių narių, ir ji automatiškai taikoma visoms Komisijos patvirtintoms ir paskelbtoms nacionalinėms priemonėms, apie kurias buvo pranešta.
- 127 Savo ruožtu ieškovei kliudoma perleisti išimtinę licenciją naudotis savo teisėmis transliuotojui, įsikūrusiam kitoje valstybėje narėje, ir šiomis sąlygomis Komisija teisėtai negali tvirtinti, kad ginčijamas laiškas nesukuria teisinių pasekmių transliuotojams.
- 128 Ieškovė taip pat nurodo, kad, priešingai tam, ką tvirtina Komisija, minėtas sprendimas *DSTV prieš Komisiją* (27 punktą) dėl direktyvos 2a straipsnio 2 dalies nėra taikytinas šioje byloje, nes apie priemones Komisijai pranešta pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį prieš joms įsigaliojant. Taigi negalima manyti, kad priemonės,

apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, egzistavo neatsižvelgiant į Komisijos sprendimą, nes jų egzistavimas priklausė nuo patikrinimų, kuriuos turėjo atlikti Komisija, baigties.

- 129 Galiausiai ieškovė prieštarauja Komisijos argumentui, pagal kurį nėra tikėtina, kad Jungtinėje Karalystėje neįsteigtas transliuotojas norėtų gauti FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių tiesioginės transliacijos Jungtinėje Karalystėje teises.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 130 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką tam, kad priimtas Bendrijos aktas būtų tiesiogiai susijęs su asmeniu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, jis turi daryti tiesioginį poveikį asmens teisinei situacijai ir jo įgyvendinimas turi būti automatiškas bei kilti tik iš Bendrijos teisės, netaikant kitų tarpinių taisyklių (žr. minėto sprendimo *Dreyfus prieš Komisiją* 43 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

- 131 Šioje byloje remiantis nurodyta teismų praktika siekiant nustatyti, ar ieškovė yra tiesiogiai susijusi su ginčijamu laišku, reikia išnagrinėti dvi ieškovės pateiktas hipotezes, t. y. tą, pagal kurią FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių televizijos transliavimo teisės, kurios jai priklauso 2002 ir 2006 m., yra parduotos joms retransliuoti Jungtinėje Karalystėje šios valstybės jurisdikcijai priklausančiam transliuotojui, ir tą, pagal kurią šios teisės parduotos kitoje valstybėje narėje įsteigtam transliuotojui.

- 132 Dėl pirmosios hipotezės ieškovė tvirtina, kad priemonės, apie kurias pranešta, „iš esmės kenkia (jos) produktų rinkai tarp klientų Jungtinėje Karalystėje“. Iš tikrųjų, siekdama atitikti Jungtinėje Karalystėje galiojančius teisės aktus, ieškovė nebegalėtų Jungtinėje Karalystėje įsteigiamam televizijos kanalui suteikti išimtinės licencijos.
- 133 Tačiau, darant prielaidą, kad nagrinėjamas transliuotojas yra įsteigtas Jungtinėje Karalystėje, reikia konstatuoti, jog bus tiesiogiai taikomos būtent Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priimtose priemonės, nes šių priemonių patvirtinimas Komisijoje jų abipusio pripažinimo tikslais nėra susijęs su jų taikymu šioje valstybėje narėje.
- 134 Be to, reikia priminti, kad pagal direktyvos 3a straipsnio 2 dalį valstybės narės praneša Komisijai apie priemones, kurių jos ėmėsi ar ketina imtis. Be to, šioje byloje Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priimtose priemonės įsigaliojo prieš tai, kai apie jas 2000 m. gegužės 5 d. buvo pranešta Komisijai, kaip per posėdį tą patį patvirtino ši valstybė narė, ir todėl jos jau galėjo sukelti teisinių pasekmių šioje valstybėje pranešimo metu.
- 135 Tokiomis aplinkybėmis ginčijamu laišku Komisija Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei negalėjo iš anksto leisti priimti šių priemonių. Komisija taip pat neleido išlaikyti atgalinio šių priemonių poveikio jų taikymo Jungtinėje Karalystėje tikslais (žr. šiuo klausimu 1971 m. lapkričio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Bock prieš Komisiją*, 62/70, Rink. p. 897), tačiau šiai valstybei leido, kad šias priemones pripažintų kitos valstybės narės.

136 Šiuo klausimu ieškovės argumentas, pagrįstas tuo, kad Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė apie priemones Komisijai pirmą kartą pranešė 1998 m. spalio 25 d. laišku, yra nereikšmingas, nes pastaroji 1998 m. gruodžio 23 d. laiške manė, jog tam tikri šių priemonių aspektai kėlė problemų dėl suderinamumo su Bendrijos teise, ir jų nepaskelbė Oficialiajame leidinyje. Be fakto, kad tam tikros priemonės, apie kurias pranešta iš pradžių, jau buvo išgaliojusios jų pranešimo dieną, aišku, kad visos priemonės, kurias ginčijamu laišku Komisija pripažino suderinamas su Bendrijos teise, bet kuriuo atveju Jungtinėje Karalystėje galiojo pranešimo momentu.

137 Todėl, kadangi ieškovė perleidžia FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių televizijos transliavimo teises Jungtinėje Karalystėje įsteigtam transliuotojui šias rungtynes retransliuoti šioje valstybėje, priemonės, kurias priėmė Jungtinės Karalystės valdžios institucijos, egzistuoja teisiškai autonomiškai ginčijamo laiško atžvilgiu (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *DSTV prieš Komisiją* 25 punktą). Kadangi priemonės, apie kurias pranešta, yra taikomos Jungtinėje Karalystėje įsteigtiems transliuotojams pagal šioje valstybėje narėje galiojantį nacionalinį įstatymą, o ne pagal Komisijos sprendimą, ieškovė nėra tiesiogiai susijusi su ginčijamu laišku EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, todėl ji negali prašyti jį panaikinti.

138 Dėl antrosios prielaidos, pagal kurią ieškovė perleidžia FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo rungtynių televizijos retransliavimo teises kitoje nei Jungtinė Karalystė valstybėje įsteigtam transliuotojui šias rungtynes retransliuoti šioje valstybėje, reikia konstatuoti, kad pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį ši valstybė narė turės užtikrinti, jog minėtas transliuotojas neišvengia Komisijos patvirtintų ir Oficialiajame leidinyje paskelbtų priemonių.

- 139 Šiuo klausimu reikia priminti, kad kitoms valstybėms narėms tenka pareiga užtikrinti, jog pagal jų teisės aktus jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai išimtinėmis teisėmis, kurias jie įsigijo paskelbus direktyvą, naudojami taip, kad didelei kitos valstybės narės auditorijos daliai nebūtų užkirsta galimybė stebėti pagal šios valstybės narės priimtas nuostatas pagal direktyvos 3a straipsnio 1 dalį įvykius, kuriuos ši kita valstybė narė nurodė pagal direktyvos 3a straipsnio 1 ir 2 dalį.
- 140 Valstybės narės, kurioms skirta direktyva, savo vidaus teisės sistemoje privalo imtis visų reikalingų priemonių direktyvos veiksmingumui užtikrinti jos siektino tikslo atžvilgiu ir šiomis aplinkybėmis perkelti, be kita ko, 3a straipsnio 3 dalį.
- 141 Pagal šią priežiūrą, kurią atlieka jų valdžios institucijos pagal abipusio pripažinimo mechanizmą, kitos valstybės narės turi užtikrinti, kad transliuotojai, siekdami retransliuoti įvykį, kurį nurodė ši valstybė narė ir kuris priklauso jų jurisdikcijai, neapeitų priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė.
- 142 Taigi, kaip buvo pripažinta pirmiau (žr. šio sprendimo 94 punktą), tik dėl Komisijos sprendimo, kuriuo su Bendrijos teise pripažįstamos suderinamos priemonės, apie kurias pranešė Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, ir numatytas vėlesnis šių priemonių paskelbimas Oficialiajame leidinyje, veiksmingas tampa abipusio pripažinimo mechanizmas, nes jis sukelia pareigą kitoms valstybėms narėms vykdyti įsipareigojimus pagal direktyvos 3a straipsnio 3 dalį.
- 143 Iš to išplaukia, kad iškeliant tokią prielaidą ginčijamas laiškas įteisina, *ex nunc*, priemones, kurias priėmė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, siekiant, kad jas abipusiai pripažintų kitos valstybės narės.

- 144 Šiomis aplinkybėmis dėl Komisijos rėmimosi minėtu sprendimu *DSTV prieš Komisiją* reikia pažymėti, kad direktyvos 2a straipsnio 2 dalies antroji pastraipa, kuri nagrinėjama byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, numato valstybės narės priimtų priemonių suderinamumo su Bendrijos teise patikrinimą *a posteriori*, kad jos teritorijoje būtų uždraustas laidų iš kitų valstybių narių transliavimas, o ne suderinamumo su Bendrijos teise patikrinimas, leidžiantis abipusį nacionalinių priemonių pripažinimą.
- 145 Be to, skirtingai nuo specialiosios nuostatos, nagrinėjamos byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Artgodan ir kt. prieš Komisiją*, kuri nurodo Parlamentą, direktyvos 3a straipsnio 2 dalis suteikia Komisijai sprendimų priėmimo kompetenciją, garantuojančią abipusio pripažinimo mechanizmo veiksmingumą, ir ne vien tik siekia nustatyti konsultacinio pobūdžio procedūrą.
- 146 Be to, kadangi Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės priimtų priemonių abipusį pripažinimą lemia Komisijos patvirtinimas ir vėlesnis jų paskelbimas Oficialiajame leidinyje, reikia konstatuoti, kad ginčijamas laiškas nacionalinėms valdžios institucijoms po šio paskelbimo nepalieka jokios diskrecijos dėl savo pareigų įgyvendinimo. Iš tikrųjų, nors kontrolės taisyklės, kurias turi įvykdyti nacionalinės valdžios institucijos pagal abipusio pripažinimo mechanizmą, nustato kiekviena valstybė narė pagal savo teisės aktus, perkeliančius į nacionalinę teisę direktyvos 3a straipsnio 3 dalį, iš to išplaukia, kad šios valdžios institucijos turi užtikrinti, jog jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikysis tokių nagrinėjamų įvykių retransliavimo sąlygų, kaip antai nustatė valstybė narė savo priemonėse, kurias patvirtino ir Oficialiajame leidinyje paskelbė Komisija.
- 147 Galiausiai dėl Komisijos argumento, pagal kurį tik Jungtinėje Karalystėje įsteigti transliuotojai suinteresuoti įsigyti iš ieškovės FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teises, kad galėtų jį retransliuoti Jungtinėje Karalystėje, reikia pažymėti, kad dėl tokios prielaidos bet kokio veiksmingumo netenka direktyvos 3a straipsnio 3 dalis. Iš tikrųjų reikia priminti, kad pagal Direktyvos 97/36 18 ir

19 konstatuojamąsias dalis šio straipsnio tikslas yra užtikrinti visuomenei galimybę sekti įvykių, kuriuos valstybės narės laiko itin reikšmingais visuomenei, transliacijas ir remiantis abipusio pripažinimo principu reikalauti iš valstybių narių, kad jos užtikrintų, jog jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai laikysis valstybės narės sudaryto įvykių sąrašo, kad didžiajai šios valstybės auditorijos daliai nebūtų atimta galimybė sekti jos nurodytus įvykius.

148 Be to, faktinės bylos, kurioje priimtas minėtas *House of Lords* sprendimas *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd* (2001) UKHL 42, nors ir susijęs su Danijos Karalystės nurodytais įvykiais, aplinkybės patvirtintina abipusio pripažinimo mechanizmo, kurį nustato direktyvos 3a straipsnio 3 dalis, įgyvendinimą. Be to, 2001 m. Trečiojoje ataskaitoje Tarybai, Europos Parlamentui ir Ekonomikos bei socialinių reikalų komitetui dėl direktyvos taikymo (KOM/2001/009 (galutinis)) Komisija nurodo, kad Jungtinės Karalystės jurisdikcijai priklausantys transliuotojai tris kartus transliavo Danijos Karalystės sąrašė nurodytus įvykius taip, kad didelė Danijos gyventojų dalis negalėjo sekti nurodytų įvykių.

149 Šiomis aplinkybėmis, nepaisant Komisijos nepalaikytų tvirtinimų dėl Jungtinės Karalystės televizijos programų transliavimo rinkos specifiškumo (žr. šio sprendimo 121 punktą), negalima manyti, kad FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teises šioje valstybėje narėje būtina gaus šioje valstybėje narėje įsteigti transliuotojai.

150 Iš to išplaukia, kad ieškovė yra tiesiogiai susijusi su ginčijamu laišku, nes jis leidžia įgyvendinti priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, abipusio pripažinimo mechanizmą kitose valstybėse narėse, ir kad Komisijos pateiktas nepriimtino pagrindas turi būti atmestas.

Dėl klausimo, ar ieškovė yra konkrečiai susijusi

— Šalių argumentai

- 151 Komisija ginčija ieškovės argumentą, pagal kurį ji yra konkrečiai susijusi, nes priklauso įmonių „uždarai grupei“, kurios dar prieš įsigaliojant direktyvos 3a straipsniui turėjo išimtinės teises transliuoti itin reikšmingus visuomenei įvykius, kuriuos nurodė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė.
- 152 Komisijos manymu, išimtinių teisių turėjimo kriterijus nėra reikšmingas, nes priešingu atveju turėtų būti atsižvelgta į visas kitas organizacijas ir įmones, turinčias teises transliuoti Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės sąraše nurodytus įvykius. Tačiau šiuos televizijos teisių turėtojus minėtas sąrašas turėtų paveikti radikaliau, nei kad buvo paveikta ieškovė.
- 153 Be to, priešingai nei itin reikšmingų visuomenei įvykių, išvardytų Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės sąraše, televizijos transliavimo teisių turėtojai, įmonės ar organizacijos, kurios galėjo sudaryti licencijos suteikimo sutartis su vienu iš šių turėtojų, yra potencialiai daug, ir Komisija negalėtų jų nustatyti. Todėl negalima pritari, kad ieškovė priklauso įmonių uždarai grupei.
- 154 Be to, nei ieškovė, nei televizijos transliavimo teisių, susijusių su Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės nurodytais itin reikšmingais visuomenei įvykiais, turėtojai negali būti konkrečiai susiję su Komisijos priemone dėl vienintelio motyvo, kad ji nepaveikia jų ekonominės veiklos (šiuo klausimu žr. 2000 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo nutartį *Galileo ir Galileo International prieš*

Tarybą, T-113/99, Rink. p. II-4141). Ieškovės ekonominę veiklą gali paveikti priemonės, apie kurias pranešta, ir netiesiogiai Komisijos patvirtinimas. Tačiau negalima kalbėti apie kokią nors įtaką jos teisei padėčiai.

- 155 Ieškovė taip pat nurodo, kad įmonė, kuri kelis kartus rašė Komisijai apie savo susirūpinimą dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės atliekamo direktyvos 3a straipsnio 1 dalies įgyvendinimo, yra konkrečiai susijusi. Komisijos manymu, šiomis aplinkybėmis galima atsižvelgti tik į 2000 m. liepos 14 d. ieškovės laišką, nes kiti laiškai buvo parašyti jau priėmus poziciją dėl priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise. Bet kuriuo atveju nė vienas iš šių laiškų negali būti laikomas skundu, nes jų tikslas nebuvo prašyti Komisijos imtis priemonių atitinkamos valstybės narės atžvilgiu, bet tik padaryti įtaką priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise vertinimui. Taigi tokių laiškų siuntimas Komisijai negali individualizuoti įmonės.

- 156 Prancūzijos Respublika, be kita ko, remiasi 1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Plaumann prieš Komisiją* (25/62, Rink. p. 197) ir 2002 m. liepos 25 d. Sprendimu *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* (C-50/00 P, Rink. p. I-6677) bei primena, kad akto visuotinio taikymo ir norminio pobūdžio nepaneigia galimybė daugiau ar mažiau tiksliai nustatyti teisės subjektų, kuriems jis taikomas tam tikru momentu, skaičių ir tapatybę, nes akivaizdu, jog taikymas vyksta atsižvelgiant į akte apibrėžtas objektyvias teises ar faktines aplinkybes bei jo tikslą (1995 m. birželio 29 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ir kt. prieš Komisiją*, T-183/94, Rink. p. II-1941, 48 punktas). Nors ieškovė turi FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teises 2002 ir 2006 m., šios aplinkybės nepakanka jai individualizuoti EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme kitų ūkio subjektų, galinčių įsigyti ar turėti šiame sąraše nurodytų įvykių televizijos transliavimo teises, atžvilgiu.

157 Ieškovė iš esmės atkerta, kad ji yra konkrečiai susijusi, nes, pirma, priklauso „uždarai grupei“ įmonių, įsigijusių teises transliuoti Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės sąraše esantį įvykį prieš pasiūlymą priimti direktyvos 3a straipsnį ir prieš įsigaliojant priemonėms, apie kurias Komisijai pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, šioje grupėje ji paveikta specifiniu ir kitokiu būdu nei transliavimo teisių turėtojai. Antra, ji yra konkrečiai susijusi dėl savo dalyvavimo Komisijos patikrinimų dėl priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Bendrijos teise procedūroje. Šiomis aplinkybėmis ji, be kita ko, nurodė, kad Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pažeidė jai tenkančią pareigą aiškiai ir nedviprasmiškai sudaryti itin reikšmingų visuomenei įvykių sąrašą pagal direktyvos 3a straipsnio 1 dalyje nustatytus terminus.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

158 Pirma, dėl jai būdingų savybių ieškovė teigia, kad ji įsigijo teises transliuoti Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės sąraše esantį įvykį prieš įsigaliojant direktyvai ir net prieš pasiūlymą priimti direktyvos 3a straipsnį.

159 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką kiti subjektai nei tie, kuriems šis sprendimas skirtas, gali teigti, jog šis sprendimas yra konkrečiai su jais susijęs, tik tada, jei šis sprendimas juos paveikia dėl tam tikrų jų ypatingų savybių arba dėl faktinių aplinkybių, kurios išskiria juos iš kitų asmenų ir taip juos individualizuoja analogiškai kaip asmenį, kuriam šis sprendimas yra skirtas (minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Plaumann prieš Komisiją* 223 punktas ir 1994 m. gegužės 18 d. Sprendimo *Codorniu prieš Komisiją*, C-309/89, Rink. p. I-1853, 20 punktas; 1995 m. balandžio 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *ASPEC ir kt. prieš Komisiją*, T-435/93, Rink. p. II-1281, 62 punktas).

160 Šioje byloje reikia priminti, kad ieškovė turi išimtinės teises 2002 ir 2006 m. transliuoti FIFA Pasaulio čempionato, kuris yra vienas iš įvykių, nurodytų Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės sudarytame ir ginčijamu laišku Komisijos patvirtintame itin reikšmingų visuomenei įvykių sąraše, finalinį etapą.

161 Kitų nei Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė valstybių narių jurisdikcijai priklausantys transliuotojai būtinai turi susiderėti su ieškove kaip šio įvykio transliavimo teisių tarpininke, kad gautų jo televizijos transliavimo licenciją.

162 Tiesa, kad Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės pagal direktyvos 3a straipsnio 1 dalį priimtos ir pagal šio straipsnio 2 dalį ginčijamu laišku patvirtintos priemonės transliuotojams nustato ribas dėl išimtinio sąraše nurodytų itin reikšmingų įvykių transliavimo, išskyrus tuos, kurie jau įsigijo teises prieš įsigaliojant atitinkamoms priemonėms. Tačiau šios ribos yra susijusios su sąlygomis, kuriomis šie bendrai ir abstrakčiai nurodyti transliuotojai įsigyja šias išimtinės transliavimo teises iš jų turėtojų.

163 Iš tikrųjų pagal 1996 m. Transliavimo įstatymo, pakeisto 2000 m. Nutarimu dėl televizijos programų transliavimo, IV skirsnio 98 ir 101 straipsnius:

„98 – 1) Šio skirsnio tikslais televizijos programų transliavimo paslaugos ir
II - 5950

palydovinio transliavimo paslaugos, priklausančios (Europos ekonominei erdvei (EEE)) yra padalytos į dvi kategorijas:

- a) televizijos programų transliavimo paslaugos ir palydovinio transliavimo paslaugos, priklausančios EEE, kurios iki naujos tvarkos atitinka keliamas sąlygas, ir
 - b) visos kitos televizijos programų transliavimo paslaugos ir palydovinio transliavimo paslaugos, priklausančios EEE.
- 2) Pagal šį straipsnį „keliamos sąlygos“, kurias turi atitikti atitinkama paslauga, yra šios:
- a) už paslaugą neturi būti reikalaujama jokio atlygio ir
 - b) paslauga turi būti pasiekiamą mažiausiai 95 % Jungtinės Karalystės gyventojų“.

„101 – 1) Bet kuris televizijos programų transliavimo paslaugų teikėjas, užtikrinantis paslaugą, priklausančią vienai iš 98 straipsnio 1 dalyje nustatytų kategorijų (pirmoji paslauga) ir skirtą būti pasiekiamą visoje Jungtinės Karalystės teritorijoje ar jos dalyje, teikdamas šią paslaugą negali transliuoti tiesiogiai viso įvykio, įrašyto į sąrašą, ar jo dalies, negavęs išankstinio Komisijos (ITC) sutikimo, nebent jei:

- a) kitas televizijos programų teikėjas, užtikrinantis kitai šioje dalyje apibrėžtai kategorijai priklausančią paslaugą (antroji paslauga), įsigijo teisę į ją įtraukti tiesioginį viso įvykio ar jo dalies transliavimą bei

- b) regionas, kurioje antroji paslauga yra teikiama, patenka arba apima (beveik) visą regioną, kuriame yra gaunama pirmoji paslauga.

<...>.

101 – 4) 101 straipsnio 1 dalis nėra taikoma, kai televizijos programų teikėjas, užtikrinantis pirmąją paslaugą, naudojasi teisėmis, įsigytais prieš įsigaliojant šiam straipsniui.“

¹⁶⁴ Šiomis aplinkybėmis dėl sutikimo, kurį reikia gauti iš ITC, kurį nurodo pirmiau minėtas pakeisto 1996 m. Transliavimo įstatymo 101 straipsnis, iš visų Komisijos patvirtintų priemonių, o būtent iš ITC kodekso dėl į sąrašą įtrauktų sporto ir kitų renginių, išplaukia, kad ITC sutikimą lemiantys faktoriai iš esmės yra tai, kad televizijos transliavimo teisių pardavimas buvo paskelbtas viešai ir kad transliuotojai turėjo realią galimybę įsigyti šias teises protingomis ir sąžiningomis sąlygomis. Šiuo požiūriu ITC gali, be kita ko, patikrinti, kad apie pardavimo pasiūlymą buvo plačiai ir vienu metu pranešta abiem 1996 m. Transliavimo įstatymo 98 straipsnyje nurodytų transliuotojų kategorijoms, kad prašoma kaina yra sąžininga, protinga ir nesukelia diskriminacijos tarp dviejų transliuotojų kategorijų ir kad transliuotojams yra suteiktas protingas terminas, sudarantis jiems galimybę įsigyti šias teises.

¹⁶⁵ Taigi, nors ieškovė, kaip FIFA Pasaulio čempionato finalinio etapo transliavimo teisių 2002 ir 2006 m. tarpininkė, nėra aiškiai nurodyta šiose nuostatose, iš to išplaukia, kad šios nuostatos kliudo jos galimybei laisvai naudotis savo teisėmis, nulemdamos išimtinį jų perleidimą kitoje nei Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos

Karalystė valstybėje narėje įsteigtam transliuotojui, pageidaujanciam transliuoti šį įvykį šioje valstybėje narėje.

166 Be to, nors minėtas laiškas niekaip nepaveikia sutarčių, kurias ieškovė sudarė su FIFA, teisinio galiojimo, nes šių sutarčių vykdymui negali trukdyti minėtas laiškas šiuo klausimu nurodytos teismų praktikos 1985 m. sausio 17 d. Teisingumo Teismo sprendime *Piraiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją* (11/82, Rink. p. 207) ir 1990 m. birželio 26 d. Sprendime *Sofrimport prieš Komisiją*, (C-152/88, Rink. p. I-2477) prasme, aišku, kad ieškovė išimtinai įsigijo nagrinėjamas teises prieš įsigaliojant direktyvos 3a straipsniui ir, *a fortiori*, prieš priimant ginčijamą laišką.

167 Šiomis aplinkybėmis reikia manyti, kad ginčijamas laiškas yra susijęs su ieškove dėl jai būtingos savybes, t. y. dėl to, kad ji turi išimtinės teises transliuoti vieną iš įvykių, kurį nurodė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė.

168 Iš to išplaukia, kad ieškovė, kaip turinti teisę transliuoti vieną iš įvykių, esančių priemonių, apie kurias pranešė Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, sąraše, ir įsigijusi šią teisę prieš priimant Jungtinėje Karalystėje taikytinas priemones bei, *a fortiori*, prieš Komisijai jas patvirtinant, šio ieškinio priimtumo įvertinimo tikslais turi būti vertinama kaip konkrečiai susijusi su ginčijamu laišku.

169 Todėl Komisijos prieštaravimas dėl priimtumo turi būti atmestas.

2. *Dėl ieškovės antrosios reikalavimų dalies priimtimumo*

170 Savo reikalavimuose ieškovė Pirmosios instancijos tesimo prašo paskelbti, kad direktyvos 3a straipsnis yra netaikomas ir negali būti teisinis pagrindas ginčijamam aktui priimti.

171 Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad Bendrijos teisme vykstančiame procese nėra teisinių priemonių, leidžiančių teismui priimti sprendimą bendro pobūdžio pareiškimo forma ar iš principo (šiuo klausimu žr. 2001 m. vasario 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sodima prieš Komisiją*, T-62/99, Rink. p. II-655, 28 punktą ir 2004 m. birželio 7 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Segi ir kt. prieš Komisiją*, T-338/02, Rink. p. II-1647, 48 punktą; žr. taip pat pagal analogiją 2004 m. spalio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Meister prieš VRDT*, T-76/03, Rink. p. I-A-325 ir II-1477, 38 punktą).

172 Todėl ši reikalavimų dalis yra nepriimtina.

D — *Dėl esmės*

173 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo keturis ieškinio pagrindus, paremtus, pirma, Bendrijos teisės bendrųjų principų pažeidimu, antra, direktyvos 3a straipsnio 2 dalies pažeidimu, trečia, minėtos direktyvos 3a straipsnio 3 dalies netaikymu ir, ketvirta, esminių procedūrinių reikalavimų pažeidimu.

174 Visų pirma reikia išnagrinėti ketvirtąjį ieškinio pagrindą, pagrįstą esminių procedūrinių reikalavimų pažeidimu.

- 175 Šiuo ieškinio pagrindu ieškovė, be kita ko, nurodo ginčijamo laiško autoriaus, t. y. GD „Švietimas ir kultūra“ generalinio direktoriaus, kompetencijos nebuvimą. Šiuo klausimu ji tvirtina, kad ginčijamas laiškas nebuvo priimtas pagal Komisijos taisykles kolegialumo procedūros, delegavimo ir sprendimų vykdymo srityje.
- 176 Atmesdama šį argumentą savo laiškuose ir atsakyme į vieną Pirmosios instancijos teismo klausimą Komisija tik nurodė, kad ginčijamas laiškas nėra sprendimas EB 249 straipsnio prasme ir kad dėl to ji neturėjo laikytis atitinkamų procedūros taisyklių.
- 177 Taip Komisija, atsakydama į vieną Pirmosios instancijos klausimą raštu ir per posėdį, pripažino, kad nebuvo konsultuotasi su Komisijos narių kolegija ir kad ginčijamą laišką pasirašęs generalinis direktorius iš jos nebuvo gavęs jokių specialių įgaliojimų.
- 178 Šiomis aplinkybėmis ginčijamas laiškas, kuris, kaip buvo konstatuota nagrinėjant priimtinumą, yra sprendimas EB 249 straipsnio prasme, yra priimtas neturint įgaliojimų ir dėl to, nesant reikalo nagrinėti kito argumento ir kitų trijų ieškinio pagrindų, jis turi būti panaikintas.
- 179 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas mano, kad nereikia patenkinti 2005 m. rugpjūčio 22 d. laiške ieškovės pateikto prašymo (žr. šio sprendimo 44 punktą), nes šis prašymas nėra svarbus ginčo išsprendimui (šiuo klausimu žr. 2002 m. birželio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British American Tobacco (Investments) prieš Komisiją*, T-311/00, Rink. p. II-2781, 50 punktą).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 180 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Pagal 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- 181 Prancūzijos Respublika, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, Parlamentas ir Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Prancūzijos Respublika, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir Parlamentas taip pat padengia ieškovės išlaidas, susijusias su jų įstojimu į bylą pagal jos reikalavimus.
- 182 Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti ieškovės išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus, išskyrus tas išlaidas, kurios susijusios su Prancūzijos Respublikos, Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės ir Parlamento įstojimu į bylą.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2000 m. liepos 28 d. Komisijos sprendimą, esantį laiške Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos karalystei.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Nurodyti Prancūzijos Respublikai, Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei padengti ieškovės išlaidas, patirtas dėl jų įstojimo į bylą.**

4. **Nurodyti Komisijai padengti savo ir ieškovės išlaidas, išskyrus pirmiau esančiame 3 punkte nurodytas išlaidas.**

5. **Įstojusios į bylą šalys padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Paskelbta 2005 m. gruodžio 15 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

H. Legal

Turinys

Teisinis pagrindas	II - 5903
Faktinės bylos aplinkybės	II - 5907
Procesas	II - 5912
Šalių reikalavimai	II - 5917
Dėl teisės	II - 5919
A — Dėl prašymo taikyti proceso organizavimo priemonės	II - 5919
B — Dėl prašymo išimti dokumentą	II - 5919
C — Dėl priimtino	II - 5920
1. Dėl ieškovės pirmos reikalavimų dalies priimtino	II - 5920
a) Dėl ginčijamo akto teisinio pobūdžio	II - 5922
Šalių argumentai	II - 5922
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 5928
b) Dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį	II - 5936
Dėl klausimo, ar ieškovė yra tiesiogiai susijusi	II - 5937
— Šalių argumentai	II - 5937
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 5941
Dėl klausimo, ar ieškovė yra konkrečiai susijusi	II - 5947
— Šalių argumentai	II - 5947
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 5949
2. Dėl ieškovės antrosios reikalavimų dalies priimtino	II - 5954
D — Dėl esmės	II - 5954
Dėl bylinėjimosi išlaidų	II - 5956
II - 5958	